

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Marcin Garcia Fernandez

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2022 r. w Pile

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Banku SA z siedzibą w W.**

przeciwko **U. W. i T. W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych U. W. i T. W. solidarnie na rzecz powoda (...) Banku SA z siedzibą w (...).474,65 (czterdzieści sześć tysięcy czterysta siedemdziesiąt cztery i 65/100) zł, z czego 41.273,83 zł odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwot:

- 1) 5.651,38 zł od dnia 30 marca 2021 r. do dnia zapłaty,
- 2) 2.374,83 zł od dnia 30 marca 2021 r. do dnia zapłaty,
- 3) 2.374,83 zł od dnia 26 kwietnia 2021 r. do dnia zapłaty,
- 4) 2.374,83 zł od dnia 26 maja 2021 r. do dnia zapłaty,
- 5) 2.374,83 zł od dnia 26 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty,
- 6) 2.374,83 zł od dnia 26 lipca 2021 r. do dnia zapłaty,
- 7) 2.374,83 zł od dnia 26 sierpnia 2021 r. do dnia zapłaty,
- 8) 2.374,83 zł od dnia 26 września 2021 r. do dnia zapłaty,
- 9) 2.374,83 zł od dnia 26 października 2021 r. do dnia zapłaty,
- 10) 2.374,83 zł od dnia 26 listopada 2021 r. do dnia zapłaty,
- 11) 2.374,83 zł od dnia 28 grudnia 2021 r. do dnia zapłaty,
- 12) 2.374,83 zł od dnia 26 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty,
- 13) 2.374,83 zł od dnia 26 lutego 2022 r. do dnia zapłaty,
- 14) 2.374,83 zł od dnia 26 marca 2022 r. do dnia zapłaty,
- 15) 2.374,83 zł od dnia 26 kwietnia 2022 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała;

III. oddała wniosek powoda o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności;

IV. kosztami procesu obciąża obie strony stosunkowo i z tego tytułu zasądza od powoda na rzecz każdego z pozwanych po 2.044,43 zł.

Marcin Garcia Fernandez

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank SA z siedzibą w W. w pozwie z dnia 3 listopada 2021 r. wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym od pozwanych U. W. i T. W. solidarnie na swoją rzecz 174.614,48 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 167.494,85 zł od dnia 30 marca 2021 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. Ponadto, w razie skierowania sprawy do postępowania zwykłego, powód wniósł o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności. W uzasadnieniu pozwu podał, że w dniu 27 czerwca 2017 r. na podstawie umowy udzielił pozwanym kredytu w kwocie 199.738,90 zł. Jego spłata miała nastąpić w 144 ratach. Kredyt został uruchomiony zgodnie z dyspozycją pozwanych. Na wypadek opóźnienia w płatności rat umowa zastrzegła na jego rzecz odsetki w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie. W związku z zaprzestaniem spłat, pismem z 30 października 2020 r. wezwał pozwanych do zapłaty zaległości. Pozwani nie zapłacili, wobec czego pismem z 8 stycznia 2021 r. wypowiedział im umowę. Wysokość zadłużenia pozwanych wynika z wyciągu z jego ksiąg, który wystawił. Na ich zadłużenie składa się 167.494,85 zł należności głównej, 5.200,82 zł odsetek umownych naliczonych do dnia rozwiązania umowy, 1.918,81 zł odsetek umownych za opóźnienie naliczonych od kwoty 167.494,85 zł od dnia 15 października 2020 r. do dnia 29 marca 2021 r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 4 stycznia 2022 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 100).

Oboje pozwani zaskarżyli nakaz sprzeciwami, w których wnieśli o oddalenie powództwa w całości a pozwana nadto o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany uzasadniając swój sprzeciw powołał się na nieistnienie zobowiązania oraz bezzasadność żądanej kwoty. Wskazał, że powód nie udowodnił swego roszczenia i nie wykazał skuteczności wypowiedzenia. Jednocześnie pozwany zaprzeczył, aby otrzymał wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy. Podniósł, że powód nie wykonał obowiązku informacyjnego, a gdyby to zrobił, niewykluczone jest, że złożyłby on wniosek o restrukturyzację kredytu. Powód nie podjął próby polubownego rozwiązania sporu, nie przedstawił żadnego dowodu na jego zwłokę w zapłacie rat, nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia. Pozwany zakwestionował przy tym moc dowodową wyciągu z ksiąg powoda. Wskazał także, że sposób, w jaki powód usiłuje dochodzić nieistniejącego roszczenia, rodzi po jego stronie obawę co do rzetelności wyliczenia odsetek (k. 110-112).

Pozwana w uzasadnieniu swojego sprzeciwu także podniosła, że roszczenie nie zostało udowodnione ani co do zasady ani co do wysokości. W szczególności nie ma dowodów na skuteczne wypowiedzenie przez powoda umowy kredytu pozwanemu. Nie ma też dowodów na doręczenie im obojgu wezwań do zapłaty. Skierowane do niej wypowiedzenie zawiera warunek i nie jest jednoznaczne a przez to jest nieskuteczne. Dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg powoda nie może stanowić dowodu istnienia i wysokości jej zobowiązania. Umowa nie została podpisana przez powoda (k. 116-117).

W piśmie z 18 marca 2022 r. pozwany dodatkowo wniósł o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych (k. 168v).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 czerwca 2017 r. powód (...) Bank SA i pozwani T. W. i U. W. zawarli umowę o kredyt gotówkowy nr (...) (nazywaną dalej umową). Na mocy postanowień umowy: powód udzielił pozwanym kredytu w wysokości 199.738,90

zł na ich cele konsumpcyjne oraz sfinansowanie prowizji (część II.A i II.B umowy); spłata kredytu miała nastąpić w 144 miesięcznych równych ratach w wysokości 2.374,83 zł, płatnych do 25 dnia każdego miesiąca (część II.J umowy); oprocentowanie kredytu miało być zmienne i na dzień zawarcia umowy wynosiło 9,90 % w skali roku, przy czym szczegółowo określono sposób jego ustalenia i przesłanki jego zmiany (część II.G i III.1. umowy); powód zastrzegł sobie prawo obciążenia pozwanych odsetkami od zadłużenia przeterminowanego, czyli wszelkich należności wynikających z zaciągniętego kredytu niespłaconych w terminie (część II.H umowy); oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego ustalono jako zmienne i równe wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego (część III.1.11. umowy).

W części III.5. i III.6. umowy określono warunki, sposób i skutki jej wypowiedzenia. Przewidziano tam trzydziestodniowy termin wypowiedzenia na wypadek braku spłaty rat kredytu w terminie ich wymagalności. Wskazano też, że w przypadku gdy kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, Bank, przed skorzystaniem z prawa wypowiedzenia umowy, wzywa go do dokonania spłaty zaległości, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych oraz informuje o możliwości złożenia w tym terminie wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Postanowiono, że jeżeli należność nie zostanie uregulowana w wyznaczonym terminie, Bank ma prawo wypowiedzieć umowę.

W umowie zdefiniowano także dzień roboczy jako dzień od poniedziałku do piątku, z wyłączeniem dni uznanych za ustawowo wolne od pracy (część III.10.1.6 umowy).

(dowód: umowa kredytu, k. 186-195)

Kwota kredytu została pozwany wypłacona. Nastąpił to 28 czerwca 2017 r. przelewami: częściowo na rachunek powoda na poczet prowizji od kredytu, częściowo na wskazany przez pozwanych rachunek bankowy.

(dowód: dyspozycja pozwanych uruchomienia kredytu, k. 196, historia rachunku umowy kredytu, k. 37)

Do września 2020 r. pozwani spłacali kredyt, choć z narastającymi trudnościami. Od października 2020 r. praktycznie zaprzestali spłat. Z uwagi na powstałe zadłużenie, pismami z 30 października 2020 r. powód wezwał każdego z pozwanych do zapłaty 2.099,18 zł zaległego kapitału i odsetek w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. W pismach poinformował ich o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Pisma te zostały pozwany doręczone 6 listopada 2020 r. Z uwagi na nieuregulowanie zadłużenia, pismami z 8 stycznia 2021 r. powód wypowiedział pozwany umowę. Pisma te zostały pozwany doręczone 13 stycznia 2021 r.

(dowód: historia rachunku umowy kredytu, k. 37-44, raporty: zestawienia należności i zaległości kapitałowych, k. 45-48, zestawienia należności i spłat, k. 54-60, wezwania do zapłaty, k. 68-71 i potwierdzenia ich odbioru, k. 72-73, wypowiedzenia, 74-77 i potwierdzenia ich odbioru, k. 78-79)

Na dzień 15 lutego 2021 r. zadłużenie pozwanych z tytułu kapitału kredytu wynosiło 5.651,38 zł. Na dzień wyrokowania zadłużenie pozwanych z tytułu odsetek kapitałowych naliczonych od 15 października 2020 r. do 23 lutego 2021 r. wyniosło 5.200,82 zł.

(dowód: raport - zestawienie należności i zaległości kapitałowych, k. 47, historia odsetek, k. 61-66, wyciąg z ksiąg powoda, k. 198)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o poniższą ocenę zgromadzonego materiału.

Część ustaleń Sąd poczynił w oparciu o dokumenty prywatne, które zostały złożone przez powoda w kserokopiach - wezwania do zapłaty i wypowiedzenia umowy. Złożenie tych kserokopii stanowiło w istocie zgłoszenie twierdzeń o istnieniu dokumentów o wynikającej z nich formie i treści. Odwołanie się przez drugą stronę do złożonej przez powoda kopii dokumentu było ewidentnym przyznaniem takiego twierdzenia (art. 229 k.p.c.). Natomiast niedoniesienie się pozwanych do kserokopii złożonej przez powoda stanowiło nie wypowiedzenie się co do jego twierdzeń o istnieniu dokumentu o wynikającej z kopii formie i treści, które pozwalało uznać je za przyznane, gdyż pozostawały w zgodzie z

wynikami rozprawy (art. 230 k.p.c.). Dawało to możliwość przeprowadzenia dowodu z dokumentów, których istnienie, treść i forma zostały przyjęte bez dowodów, tak jakby zostały one złożone w oryginale lub uwierzytelnionym odpisie.

Zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Przepis ten stanowi podstawę do stosowania w praktyce bankowej dokumentów elektronicznych, które należy uznać - na równi z oświadczeniem utrwalonym na papierze za pomocą pisma - za dokumenty w rozumieniu Kodeksu postępowania cywilnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 marca 2004 r., V CZ 12/2004, nie publ.). Zaznaczyć trzeba, że w takiej sytuacji wydruk dokumentu elektronicznego nie jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c., ale jedynie nośnikiem informacji o treści określonego dokumentu bankowego istniejącego jedynie w formie elektronicznej (czyli dokumentem, o którym mowa w art. 77³ k.c.).

Powód przedłożył wydruki swoich dokumentów istniejących w formie elektronicznej - historii rachunku bankowego prowadzonego dla rozliczania przedmiotowej umowy kredytowej, raportów zawierających zestawienia należności, zaległości i spłat pozwanych z tytułu tej umowy oraz historii naliczania odsetek. Te dokumenty elektroniczne Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Nie budziły one zastrzeżeń co do spełniania wymogów z art. 7 Prawa bankowego, jak też, co do swojej autentyczności i zgodności treści z prawdą. Nadto znajdowały one potwierdzenie w treści umowy kredytu, która była oczywistą podstawą ich wytworzenia, były ze sobą zgodne a jednocześnie nie pozostawały w sprzeczności z żadnymi innymi dowodami. Podkreślenia też wymaga, że pozwani w żadnym zakresie nie podważali istnienia i treści tych dokumentów. W szczególności nawet nie twierdzili, że nie zostały w nich uwzględnione jakieś ich wpłaty na poczet kredytu albo, że zawierają one jakieś inne błędy, np. rachunkowe.

Wyciąg z ksiąg powoda, oceniany jako zwykły dokument prywatny, Sąd uznał za dowód wiarygodny co do istnienia i wysokości zadłużenia pozwanych z tytułu odsetek kapitałowych. Fakt, że wyciąg nie miał waloru dokumentu urzędowego nie pozbawiał go mocy dowodowej. Oczywiście nie korzystał on z domniemania prawnego zgodności tego co w nim zaświadczone z prawdą, jak dokumenty urzędowe, ale nie czyniło go to bezwartościowym dowodowo. Podobnie jak każdy inny dokument prywatny, mógł być uznany za potwierdzenie tego co w nim stwierdzono, na podstawie oceny Sądu (art. 233 § 1 k.p.c.). Taka ocena prowadziła zaś do wniosku o jego przydatności dla potwierdzenia istnienia i wysokości zadłużenia pozwanych z tytułu odsetek kapitałowych a jednocześnie o jego nieprzydatności dla potwierdzenia ich zadłużenia z tytułu kapitału i odsetek za opóźnienie.

Po pierwsze, treść wyciągu co do odsetek kapitałowych była spójna z treścią innych dokumentów: oryginału umowy kredytu oraz historii odsetek - dokumentu elektronicznego w systemie powoda złożonego w postaci wydruku. Po drugie, podniesione przez pozwanych zarzuty wskazywały na to, że nie dysponują oni żadnymi argumentami, pozwalającymi podważyć istnienie i wysokość zadłużenia z tytułu odsetek kapitałowych. Z tych względów wyciąg z ksiąg powoda Sąd uznał za dokument o dużej sile przekonywania (mocy dowodowej) w zakresie zadłużenia pozwanych z tytułu odsetek kapitałowych.

Natomiast Sąd uznał, że wyciąg z ksiąg powoda nie jest dowodem o wystarczającej mocy dowodowej na potwierdzenie wysokości zadłużenia pozwanych z tytułu kapitału i odsetek za opóźnienie. W tym zakresie bowiem oparty był na nieprawdziwym założeniu, że doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu.

Pozostałe złożone w oryginałach dokumenty prywatne, które stały się podstawą ustaleń, nie budziły wątpliwości co do swojej prawdziwości i zgodności treści z prawdą. Dlatego Sąd uznał je za w pełni godne zaufania.

Wydruki z systemu operatora pocztowego umożliwiającego śledzenie przesyłek Sąd uznał za wartościowe dowody, potwierdzające doręczenie pozwanym korespondencji. Nie było żadnych przesłanek do podejrzeń, że wydruki te są zmanipulowane i w rzeczywistości nie pochodzą ze strony internetowej Poczty Polskiej SA. Pozwana w swoim sprzeciwie pośrednio potwierdziła wiarygodność wydruków, gdyż z treści jej zarzutów wynika, że odebrała wypowiedzenie. Pozwany powołał się na to, że z wydruków nie wynika, jakich przesyłek dotyczą, jednak nie jest to

zgodne z prawdą. W wydrukach (w rubrykach (...)) dotyczących wezwań do zapłaty pojawia się numer umowy a w wydrukach dotyczących wypowiedzeń - znak pisma zgodny ze znakiem na samych pismach.

Dokumenty prywatne, które nie stały się podstawą ustaleń, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powód dochodził roszczenia o zapłatę wymagalnych należności z tytułu łączącej go z pozwanymi umowy kredytu. Dokonane w sprawie ustalenia potwierdziły, że strony łączyła umowa o kredyt gotówkowy z 27 czerwca 2017 r. nr (...).

Pozwani swoją obroną w pierwszym rzędzie oparli na zarzucie, że powód nie wykazał istnienia roszczenia. W kontekście ich argumentu, że do pozwu dołączono jedynie kopię umowy, Sąd odczytał ten zarzut jako dotyczący niewykazania zawarcia przez nich tej umowy. Był on bezzasadny. Pozwani nie zaprzeczyli jednoznacznie temu, że podpisali umowę, co jedynie mogłoby sprawić, że twierdzenie powoda w tym zakresie należałoby uznać za wymagające dowodu (art. 210 § 2 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c.). Pomijając nawet ten argument, powód wywiązał się ze swego obowiązku dowodowego w omawianym zakresie (art. 6 k.c.), gdyż przedłożył oryginał umowy z podpisami pozwanych.

W ramach umowy kredytu pozwani otrzymali od powoda określoną ilość środków pieniężnych i byli zobowiązani do ich zwrotu w sposób i na warunkach w umowie ustalonych (art. 354 § 1 k.c.). Powód domagał się zwrotu całej pozostałej do spłaty należności, powołując się na to, że jest wymagalna na skutek wypowiedzenia umowy. Oboje pozwani bronili się zarzutem nieskuteczności wypowiedzenia. Stanowisko pozwanych okazało się trafne, aczkolwiek z innych względów niż przez nich podnoszone.

Umowa stron w części III punkcie 5 podpunkcie 6 (k. 16) przewidywała, że w przypadku gdy kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, Bank, przed skorzystaniem z prawa wypowiedzenia umowy, wzywa go do uregulowania zaległej płatności, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W świetle tego zapisu umowy, nie ulega wątpliwości, że wystosowanie takiej treści wezwania było warunkiem, bez dopełnienia którego nie było możliwe dokonanie wypowiedzenia. Z dokonanych ustaleń wynikało, że powód nie dopełnił tego warunku.

Powód w tym zakresie powoływał się na wezwanie do zapłaty z 30 października 2020 r. Jednakże jego treść nie odpowiada wymogom umowy, gdyż został w nim wskazany termin 7 dni na zapłatę zadłużenia, co w żaden sposób nie wypełniało wymogu terminu nie krótszego niż 14 dni roboczych, o którym mowa w umowie. Nie powinno podlegać dyskusji, że powód miał obowiązek ścisłego przestrzegania postanowień umowy, których celem było zapewnienie pozwanym jako konsumentom określonego poziomu ochrony. Taką oczywistą funkcję ochronną pełniła zarówno konieczność poprzedzenia wypowiedzenia wezwaniem do zapłaty, jak zapewnienie w tym wezwaniu odpowiednio długiego terminu na spłatę zadłużenia (14 dni roboczych to prawie trzy razy dłuższy termin niż 7 dni). Podkreślenia wymaga, że w kontekście postanowień umowy pismo z 30 października 2020 r. mogło być przez pozwanych odczytane jako zwykłe wezwanie do zapłaty, z którym nie wiąże się jeszcze zagrożenie wypowiedzeniem umowy. Pozwani, pozostając w zaufaniu do zapisów umowy, która została zawarta w oparciu o wzór stworzony przez powoda, mieli prawo oczekiwać, że przed wypowiedzeniem umowy otrzymają wezwanie odpowiadające jej wymogom i wtedy będą mieli jeszcze 14 dni roboczych na spłatę długu. Dlatego dokonane przez powoda wypowiedzenie, mimo braku takiego wezwania, było z jego strony czynnością rażąco łamiącą postanowienia umowy.

Zaznaczyć należy, że dokonanie przez powoda wypowiedzenia naruszało nie tylko postanowienia umowy, ale również przepisy prawa. Zgodnie z art. 75c ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni. Przepis ten jest mało precyzyjny. Odczytywany dosłownie oznaczałby, że po powstaniu każdej, nawet najmniejszej zaległości bank ma obowiązek wdrażać przewidzianą w nim procedurę upominawczą. Wydaje się to absurdalne. Nie przesądzając tej kwestii wobec braku takiej potrzeby, wskazać jednak trzeba, że z uwagi na cel normy wynikającej z tego przepisu i jej charakter, musi ona być stosowana w każdym przypadku powstania takiego opóźnienia w spłacie, które bank uzna za stanowiące podstawę do wypowiedzenia umowy. Innymi słowy w

każdym przypadku przewidziana w art. 75c Prawa bankowego procedura winna poprzedzać wypowiedzenie umowy kredytu bankowego z powodu zaległości w spłacie.

Wypowiedzenie umowy jest z reguły bardzo dotkliwe dla kredytobiorcy, dlatego skorzystanie z niego może nastąpić tylko po wyczerpaniu przewidzianych w ustawie i umowie środków mniej dolegliwych, np. odpowiednich wezwań (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2015 r., V CSK 698/14, nie publ., dostępny w bazie L.). Decyzja banku o wypowiedzeniu umowy, pomimo niewszczęcia działań upominawczych przewidzianych w postanowieniach umowy lub przepisach prawa, stanowi rażące ich naruszenie i godzi w interes konsumenta, co uzasadnia uznanie wypowiedzenia za nieskuteczne (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., II CSK 750/15, nie publ., dostępny w zbiorze L. i z 18 czerwca 2021 r., IV CSKP 92/21, OSNC 2022/1/9).

Za równoznaczną z niewszczęciem działań upominawczych przewidzianych w umowie lub art. 75c prawa bankowego należy uznać sytuację, gdy działania takie wprawdzie wszczęto, ale przeprowadzono je w sposób niezgodny z umową lub ustawą - bez dochowania przewidzianych tam wymogów. Przeciwnie stanowisko prowadziłyby do niedających się zaakceptować skutków. Banki mogłyby wówczas, bez żadnych konsekwencji, dowolnie kształtować procedurę upominawczą, ignorując wymogi umowne lub ustawowe.

Z tych przyczyn Sąd uznał dokonane przez powoda wypowiedzenie umowy za bezskuteczne. W tej sytuacji zbędne było rozważanie podstaw bezskuteczności wypowiedzenia, na które powoływali się pozwani.

W konsekwencji nieskuteczności wypowiedzenia umowy roszczenie powoda było wymagalne tylko w zakresie tych niezapłaconych rat kredytu, których termin płatności minął przed dniem wyrokowania oraz należnych do tego dnia odsetek liczonych tak, jakby umowa nie została wypowiedziana. W związku z tym należało ocenić wysokość długu pozwanych z tytułu kredytu wymagalnego na dzień wyrokowania.

Zostało ustalone, że zadłużenie pozwanych z tytułu kapitału kredytu na dzień 15 lutego 2021 r. wynosiło 5.651,38 zł a z tytułu odsetek kapitałowych naliczonych od 15 października 2020 r. do 23 lutego 2021 r. wyniosło 5.200,82 zł oraz, że raty kredytu wynosiły 2.374,83 zł każda i były płatne do 25 dnia miesiąca. Do dnia wyrokowania wymagalnych stało się 15 rat za okres od lutego 2021 r. do kwietnia 2022 r. Suma tych rat stanowi 35.622,45 zł. Do kwoty tej należało dodać 5.651,38 zł wyżej wskazanego zadłużenia pozwanych z tytułu kapitału na 15 lutego 2021 r. oraz 5.200,82 zł wyżej wskazanego zadłużenia pozwanych z tytułu odsetek kapitałowych. W sumie więc powodowi należała się kwota 46.474,65 zł.

Powód w pozwie domagał się odsetek za opóźnienie w zapłacie kapitału od dnia 30 marca 2021 r. Zgodnie z umową (część III.1.11.), od takiego zadłużenia powodowi przysługiwały maksymalne odsetki ustawowe za opóźnienie. Z powodu nieskuteczności wypowiedzenia odsetki te przysługiwały powodowi od poszczególnych rat kredytu od dnia następnego po dniu płatności danej raty, czyli od 26 dnia każdego kolejnego miesiąca. Jednakże, z uwagi na żądanie odsetek od 30 marca 2021 r., którym Sąd był związany, w przypadku raty za marzec 2021 r. i wcześniejszych można je było zasądzić tylko od tego dnia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

W zakresie niewymagalnych rat kredytu i odsetek za opóźnienie liczonych od całości pozostałego do spłaty kapitału powództwo było nieuzasadnione, co powodowało konieczność jego oddalenia, o czym Sąd orzekł w punkcie II wyroku.

Nie było żadnych przesłanek do uwzględnienia wniosku powoda o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności. Dlatego został on oddalony w punkcie III wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w punkcie IV wyroku na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając. Powód wygrał proces w 27 %. Poniósł jego koszty w postaci: opłaty od pozwu 8.731 zł, wynagrodzenia pełnomocnika 5.400 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł, czyli łącznie 14.148 zł, z czego na każdego z pozwanych przypadała połowa, a więc 7.074 zł. Każdy z pozwanych poniósł koszty w postaci wynagrodzenia pełnomocnika 5.400 zł i

opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł - łącznie 5.417 zł. Każdy z pozwanych miał prawo do uzyskania zwrotu poniesionych przez siebie kosztów. W związku z tym w przypadku każdego z nich należało rozliczyć jego koszty i połowę kosztów powoda. Stanowiło to 12.491 zł (7.074 + 5.417). Skoro powód wygrała proces w 27 %, to w takim stopniu pozwanych obciążały jego koszty. 27 % z 12.491 zł stanowi 3.372,57 zł. Ponieważ każdy z pozwanych poniósł 5.417 zł kosztów a obciążało go 3.372,57 zł, przysługiwał mu od powoda zwrot różnicy, czyli 2.44,43 zł i tyle Sąd na rzecz każdego z pozwanych zasądził.

SSO Marcin Garcia Fernandez

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom powoda i pozwanego,
3. za 14 dni albo z apelacją.